

KERESZTÚT 1.

I. ÁLLOMÁS

Jézust halálra ítélik

Imádunk téged, Krisztus, és áldunk téged!

Mert szentkereszted által megváltottad a világot

Jézus Pilátus előtt várja az ítéletet. Istenre hagyatkozva, csendben várja a döntést. Most ítélik el az igazságot, de Jézus tudja, hogy a fényt semmilyen sötétség nem olthatja ki végleg. Hányszor mondta tanítványainak, hogy ne féljetek és lám, most ő sem fél, nem örjög, és nem szól vissza. Tudja, hogy sokszor a csend a legjobb válasz. Nekünk is meg kell tanulnunk hallgatni és meg kell tanulnunk nyugodtan válaszolni a legnagyobb vihar idején is.

Vajon én tudok uralkodni magamon, amikor igazságtalanul vádolnak? Megállom, hogy ne szóljak vissza, ha sértegetnek? Meg tudom-e tenni, hogy a magam védeke helyett az igazságot és Istent hirdessem akkor is, amikor az lehetetlennek tűnik?(rövid csend)

Könyörülj rajtunk, Urunk!

Könyörülj rajtunk!

II. JÉZUS VÁLLÁRA VESZI A KERESZTET

Jézus elfogadta keresztjét az Atya kezéből. Nem ellenkezik, csak a vállára veszi értünk és elindul vele, hogy mutassa számunkra az utat, hogy merre kövessük Őt. De ezt Ő már megmondta, hogy ez lesz mindannyiunk feladata: „Aki követni akar, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét minden nap és úgy kövessen.” (Lk 9,23)

Nem büjhatunk ki alóla. Fel kell vennünk keresztünket és egész életünkön át cipelnünk kell a Golgotáig. Sőt, nemcsak cipelni, hanem elfogadni és szeretni, mert a szeretetből vállalt ígéről mondja Jézus: „az én terhem könnyű.” (Mt 11,30)

III. JÉZUS ELŐSZÖR ROSKAD LE A KERESZT ALATT

Bizony, még Ő is elesik néha, hiszen Jézus a világ terhének keresztjét cipelte, a mi bűneink sújtották a porba. Nekem csak az Isten által rám szabott keresztet kell vinnem, mégis elesem alatta. Mindegy, hogy bűneink terhe, az élet gondjainak súlya alatt roskadunk össze, Jézus mindig segít felállni, ahogyan ő is talpra tudott állni bűneink ácsolta keresztjével.

Hiszem-e, hogy keresztm súlya alatt Jézus segítségével a legmélyebbről is képes vagyok újra talpra állni?

IV. JÉZUS ÉDESANYJÁVAL TALÁLKOZIK

Még a tanítványok is elfutottak, de Mária szeretet-

ből és hitből Fia mellett maradt még a kereszt alatt is. Jézusnak is vigasztalás volt anyját látnia, nekünk is vigasztalás lehet Mária a nehéz órákban. Mária is mindig mellettünk van és közbenjár értünk, úgy ahogyan fiát sem hagyta magára sosem. Szenvedéseim közepezté észreveszem-e Máriát? Tudok-e erőt méríteni belőle? Tudom-e hittel kérni őt: „Imádkozzál értünk bűnösökért.”?

V. CIRENEI SIMON ÁTVESZI A KERESZTET

Jézus sem bírta egyedül és Cirenei Simon az, aki segít az Istennek vinni a keresztjét.

Én el tudom-e fogadni a segítséget? Van-e bennem elég alázat ahhoz, hogy elismerjem, segítségre szorulok? Le tudom-e küzdeni gőgömet, önelégültségemet, hogy mindent egyedül akarjak elvégezni?

Hiszem-e Jézus szavait, hogy „magamtól nem tehetek semmit.” (Jn 5,30)? Felismerem-e, hogy egyedül, a saját erőmből nem tudom vinni a keresztet? Felismerem-e megtörtségemben, hogy szükségem van Jézusra, mert csak ő tud igazán segíteni? Hagyom-e, hogy az Úr által rám szabott keresztet az Úr segítsen hordozni?

VI. VERONIKA LETÖRLI KENDŐJÉVEL JÉZUS VERÍTÉKÉT

A tömegből egyedül Veronika lép oda Jézushoz, hogy letörölje megfáradt arcát és enyhítse szenvedéseit. Az én keresztelhordozásom közepette sem vagyok egyedül: Jézus mindig ott van mellettem, és ha szenvedéseimet egyesítem az ő fájdalomával, akkor maga Jézus lesz az, aki szeretettel odalép hozzám és letörli verítékemet az úton.

VII. JÉZUS MÁSODSZOR ROSKAD LE A KERESZT ALATT

Jézus ismét elesik a kereszt súlya alatt, hogy majd minket fölemeljen. Ő tudja, hogy érdemes újra felállni, hogy van értelme továbbmenni.

Mi is hányszor botlunk el bűneinkben, hányszor görnyedünk össze az élet terhe alatt és hányszor kérdezzük magunktól: van értelme továbbmenni? Van értelme újra felállni? Nem lehetne így maradni és megpihenni? De nem egyedül kell felállnunk. Ha Jézusra tekintünk, Ő szól hozzánk: „Ifjú, mondom neked, kelj föl!” (Lk 7,14) Hagyjuk hát magunkat felemelni!

VIII. JÉZUS SZÓL A SÍRÓ ASSZONYOKHOZ

Jézusnak van még ereje a síró asszonyokhoz fordulni. Hányan és hányan sírnak és szenvednek körülöttem is, de vajon szenvedéseimben észreveszem-e má-

sok problémáját? Magamról megfélelkezve tudok-e másokat vigasztalni? Talán felebarátaimhoz odafordulva, vigasztalva, szeretve az én keresztem is könnyebb lesz kicsit.

IX. JÉZUS HARMADSZOR ESIK EL A KERESZT ALATT

Jézus ismét esik bűneink súlya alatt, de elviseli ezt a megaláztatást is. Elfogadja az Atya kezéből, mert tudja, ez is hozzátartozik ahhoz a keskeny úthoz, amely az életre visz (ld. Mt 7,14).

Egyre nehezebb talpra állni és egyre nehezebb hinni, hogy van még miért felállni, de ha Jézus felkelt újra, akkor nekünk is tovább kell menni, mert a feltámadás ragyogó fénye csak a Golgota keresztről látszik.

X. JÉZUST MEGFOSZTJÁK RUHÁITÓL

Isten hagyta, hogy Jézust is megalázzák, hogy ruháitól megfosztva megszégyenítsék.

Mi jöhet még ezután? Végre felértünk, végre lehetne pihenni és akkor még azt is elveszítjük, amink megmaradt. Mindent elvesznek... Itt állunk a Golgotán kiszolgáltatva az élet viharainak, megfáradtan, kifosztottan, kisémmizve és megalázva. De még itt is hallatszik a távolból Jézus hangja: „...aki megalázza magát, azt felmagasztalják.” (Mt 23,12)

Igen, mindent elvettek ugyan, de egyet nem tudnak elvenni: a hit még itt is ragyog a lelkemben. Vigyék a ruhát, vigyenek mindent, de a hitem az enyém. A hit a mennyország kapuja, a hit az, ami átsegít a Golgotán.

XI. JÉZUST KERESZTRE SZEGEZIK

Jézusnak értünk kellett megfeszíttetnie. Áldást osztó, csodákat tévő és gyógyító kezeit bűneink szögezték át és Ő szelíden csak ennyit mond: „Atyám, bocsáss meg nekik, hisz nem tudják, mit tesznek.” (Lk 23,34)

A gonosz még itt is próbálkozik és folyamatosan kísérti és gúnyolja őt („Ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről!” Mt 27,40). Jézus bármikor leszállhatna a keresztről, de értünk a végsőkéig viselte a kereszt fájalmát, hogy előkészítse utunkat az örök életre.

Így kell a kísértések és szenvedések közepette megfeszülnünk és kitartanunk nekünk is Jézus mellett. Persze bármikor feladhatjuk, bármikor mondhatunk nemet, de azzal Jézustól oldatunk el.

XII. JÉZUS MEGHAL A KERESZTFÁN

„Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?” (Mt 27,46) – sóhajt Jézus a kereszten függve, megtapas-

talva a legszörnyűbb elhagyatottságot és magányt: az Istentől való elszakítottágot. Hányszor érezzük mi is, hogy elhagy az Isten.

Hányszor hisszük, hogy magunkra hagyott minket, hányszor érezzük a sötétséget, elhagyatottságot, hogy nem tudunk imádkozni és mintha távol lenne az Úr – nagyon távol. Pedig ilyenkor van a legközelebb, és amikor nem érezzük Őt, akkor kell a legjobban szeretnünk és így megfeszülve, hittel kimondani: „Atyám, kezembe ajánlom lelkemet.” (Lk 23,46)

Jézus halálának e pillanatában a római százados megvallja hitét: Jézus még halálában is győz a keresztről, mert a keresztfa korhadt gerendái adják a legszebb gyümölcsöt.

XIII. JÉZUS TESTÉT LEVESZIK A KERESZTRŐL

Még az Isten is ki van szolgáltatva másoknak. Élettelenül függött a kereszten és erőtlenné tette magát érettünk, hogy életünk legyen.

Sokszor mi is élettelenül hagyjuk, hogy az élet viharai ide-oda sodorjanak bennünket és közben elfelejtjük, hogy „a szél ott fúj, ahol akar” (Jn 3,8). Elfelejtjük, hogy gyengéségünkben vagyunk a legerősebbek, hogy térdelve imára kulcsolt kézzel vagyunk a legnagyobbak, mert Jézus ezt az utat mutatta az örök élethez.

XIV. JÉZUST SÍRBA TESZIK

„Bizony, bizony, mondom nektek: ha a búzaszem nem hull a földbe, és nem hal el, egymaga marad, de ha elhal, sok termést hoz” (Jn 12,24). Jézus halálával egyből megindult az élet: a római katona hitvallása után mások is előkerülnek különböző társadalmi szintekről, akik megvallják hitüket és egyből cselekedetre váltva azokat elmennek Jézus testéért és eltemetik őt.

Jézus halálával sötétség borult ugyan a világra, de ebben a sötétségben már pislákol a fény és mi mégis azt hisszük, hogy az Isten halott. Hiszem-e, hogy a legnagyobb elhagyatottságban, sötétségben is rám ragyoghat Jézus fénye?

XV. FELTÁMADÁS

Jézus harmadnapra legyőzte a halált és felépítette a templomot, amint megígérte. Bebizonyította, hogy Ő az Isten egyszülött Fia és ezzel megmutatta, hogy a halállal nem ér véget az élet. A kereszttűtnak ez az igazi végállomása, a szenvedéseknek ez az igazi gyümölcse, a keresztnek ez a mondanivalója minden ember számára, mert „...aki mindvégig kitart, az üdvözülni.” (Mt 24,1)